

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 188.

Eyvende Sessjon.

55de Møde.

Torsdagen den 14de Febr.

(Fortfat.)

Monrad (forts.): Til at foreslaae denne særlige Behandling af Lønningslovene have vi haft forskjellige Grunde; een Grund har været den, at vi vilde lette Finantslovens Behandling, at vi vilde søge at føre den igjennem paa en hurtigere og beqvemmere Maade; vi have dernæst ikke overseet, at det andet Thing derved vilde faae en ikke lidet forandret Stilling til Lønningslovene; thi det vil være langt lettere for dette Thing at foretage de Forandringer, som det maatte finde hensigtsmæssige, ved disse Love, naar de blive forelagte her som særlige Love og som saadanne blive oversendte til Landstthinget, end naar de ere indbefattede i Finantslovene. Ved at have givet den første Impuls til, at de særlige Lønningslove bleve til, have vi altsaa givet det andet Thing en større Indflydelse paa disse Love, end det vilde have faaet, hvis vi havde sluttet os til Regjeringens oprindelige Forslag, at optage dem i Finantsloven; selve Skabelsen af Lønningslovene er altsaa en Indrømmelse til det andet Thing, men som ikke forekommer mig at være bleven tilstrækkeligt paakjønnet, idet man nu er gaaet et Skridt videre og først har forelagt Lønningslovene for Landstthinget. Det er altsaa vor principale Paaastand, at Lønningslove udgjøre en Deel af Finantsloven og maae undersøkstes samme Behandling som den.

Jeg kommer nu til den anden Egenkab ved Finantsloven, den, at den bemyndiger til Udbetaling. Der er nemlig en stor

Forskjel paa, at en Udgift er bevilget, og at der gives Bemyndigelse til at udbetale det bevilgede Beløb. I den Henseende har Finantsloven nu ganske den samme Betydning ligeoverfor Ministeriet som en Anviisning har for en Kasserer. Man kommer til en Kasserer og siger: Her er mit Krav, det er klart; han siger: Ja, det seer jeg! — Har De nogen Tvivl om, at Beløbet tilkommer mig? — Nei, jeg har ikke den allerringeste Tvivl derom! — Saa betal mig det da! — Nei, jeg savner Anviisning! Finantsloven er en saadan Anviisning for Regjeringen, den er en Bemyndigelse til at udbetale alle de Udgifter, som deri ere indbefattede. Selv om de enkelte Udgiftsposter vare nok saa besværede, saa var Regjeringen ikke bemyndiget til at udbetale dem, uden at den fik denne Bemyndigelse gjennem Finantsloven. Under sædvanlige Forhold lægger man ikke tilstrækkelig Mærke til denne særlige Egenkab ved Finantsloven, fordi Bewillingerne i Reglen ogsaa tillige indbefatte en Bemyndigelse til Udbetalingen; men der kan jo meget godt tænkes vanskelige Tider, som jeg imidlertid vil haabe aldrig ville komme til os, hvor vi sagde: Vi anerkjende, at Staten er forpligtet til at betale de og de Penge, men den formaaer det ikke, den kan kun betale en Deel deraf; vi anerkjende det Dvrigt som en Forpligtelse, der paahviler Staten; men vi bemyndige kun til at udbetale saa og saa mange Procent. Jeg haaber ikke, at det vil skee, men man vil dog deraf see, hvilken Betydning en saadan Bemyndigelse til Udbetaling har. Fremdeles kan man jo ogsaa tænke sig det Tilfælde, hvad jeg heller ikke haaber nogensinde skal indtræde, at man nægter hele Budgettet; men derved nægtes jo netop Regjeringen Bemyndigelse til